CONCLUZIILE AVOCATEI GENERALE
DOAMNA TAMARA ĆAPETA
prezentate la 14 martie 2024 [1]

Cauza C-541/22 P

Araceli García Fernández,
Faustino González Parra,
Fernando Luis Treviño de Las Cuevas,
Juan Antonio Galán Alcázar,
Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera,
Macon, SA,
Marta Espejel García,
Memphis Investments Ltd,
Pedro Alcántara de la Herrán Matorras,
Pedro José de Jesús Benito Trebbau López,
Pedro Regalado Cuadrado Martínez,
María Rosario Mari Juan Domingo
împotriva
Eleveté Invest Group, SL,
Antonio Bail Cajal,
Carlos Sobrini Marín,
Edificios 1326 de l'Hospitalet, SL,
Juan José Homs Tapias,
Anna María Torras Giro,
Marbore 2000, SL,
Trístan González del Valle,
Comisiei Europene,
Comitetului unic de rezoluție (SRB),
Regatului Spaniei,

Banco Santander, SA

„Recurs – Politica economică și monetară – Uniunea bancară – Mecanismul unic de rezoluție – Regulamentul (UE) nr. 806/2014 – Articolul 18 – Condiții de declanșare a unei proceduri de rezoluție – Articolul 20 – Evaluare în scopul rezoluției – Articolul 296 TFUE –

[1] Limba originală: engleza.

Obligația de motivare – Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Acțiune în anulare și acțiune în despăgubire – Rezoluție a Banco Popular”

I. Introducere

1. Mecanismul unic de rezoluție (MUR) a fost instituit în 2014[2]. La 6 iunie 2017, acesta a fost utilizat pentru prima dată în ceea ce privește Banco Popular Español, SA (denumită în continuare „Banco Popular”).

2. Recurenții sunt persoane fizice și juridice și erau acționari sau dețineau instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrumente de fonduri proprii de nivel 2 emise de Banco Popular înainte de adoptarea schemei de rezoluție[3] pentru Banco Popular.

3. Prin acțiunea introdusă în fața Tribunalului, reclamanții în primă instanță (recurenții din prezenta cauză) au contestat schema de rezoluție și aprobarea ei de către Comisia Europeană, precum și documentele aferente acesteia, și au solicitat despăgubiri și compensații. Această acțiune, împreună cu cinci alte acțiuni, a fost selectată drept cauză-pilot în fața Tribunalului[4], și a fost respinsă pe fond prin Hotărârea din 1 iunie 2022, Eleveté Invest Group și alții/Comisia și SRB (T-523/17, EU:T:2022:313) (denumită în continuare „hotărârea atacată”).

4. În paralel, un alt recurs este pendinte în contextul rezoluției Banco Popular, în cauza C-535/22 P, Aeris Invest/Comisia și SRB[5], iar argumentele invocate se suprapun în mod semnificativ (denumit în continuare „recursul paralel”). Concluziile noastre în recursul menționat sunt prezentate în aceeași zi (denumite în continuare „concluziile prezentate în paralel”), iar aceste două concluzii prezentate în paralel trebuie coroborate.

5. În scopul prezentului recurs, sarcina Curții nu este de a examina schema de rezoluție și aprobarea ei de către Comisie (și orice alt document contestat în primă instanță), ci mai degrabă modul în care Tribunalul și-a exercitat controlul[6]. În contextul acestor două recursuri, aceasta înseamnă că controlul Curții va consta, pe de o parte, în a verifica dacă Tribunalul a interpretat

[2] Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO 2014, L 225, p. 1, denumit în continuare „Regulamentul privind MUR”).

[3] Decizia SRB/EES/2017/08 adoptată în cadrul sesiunii executive a Comitetului unic de rezoluție din 7 iunie 2017 privind adoptarea unei scheme de rezoluție cu privire la Banco Popular Español, SA (denumită în continuare „schema de rezoluție”). Schema de rezoluție a fost aprobată prin Decizia (UE) 2017/1246 a Comisiei din 7 iunie 2017 de aprobare a schemei de rezoluție pentru Banco Popular Español S.A. (JO 2017, L 178, p. 15) (denumită în continuare „aprobarea Comisiei”).

[4] Celelalte cauze-pilot sunt: (1) Hotărârea din 1 iunie 2022, Del Valle Ruíz și alții/Comisia și SRB (T-510/17, EU:T:2022:312). Recursul în cauza C-539/22 P, Del Valle Ruíz și alții/Comisia și SRB a fost introdus, însă a fost retras la 22 iulie 2023. (2) Hotărârea din 1 iunie 2022, Aeris Invest/Comisia și SRB (T-628/17, EU:T:2022:315). Recursul formulat împotriva acestei hotărâri este pendinte în cauza C-535/22 P, Aeris Invest/Comisia și SRB. (3) Hotărârea din 1 iunie 2022, Algebris (UK) și Anchorage Capital Group/Comisia (T-570/17, EU:T:2022:314). Această hotărâre nu a fost atacată cu recurs. (4) Hotărârea din 1 iunie 2022, Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno și SFL/SRB (T-481/17, EU:T:2022:311). Două recursuri sunt în prezent pendinte împotriva acestei hotărâri. Primul, în cauza C-551/22 P, Comisia/SRB. A se vedea Concluziile avocatei generale Ćapeta prezentate în cauza Comisia/SRB (C-551/22 P, EU:C:2023:846). Al doilea, în cauza C-448/22 P, SFL/SRB. (5) Ordonanța din 24 octombrie 2019, Liaño Reig/SRB (T-557/17, EU:T:2019:771). Această ordonanță a fost confirmată în recurs de Curte, care a statuat că Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare atunci când a constatat că dispoziția atacată nu are un caracter separabil de schema de rezoluție a SRB, în Hotărârea din 4 martie 2021, Liaño Reig/SRB (C-947/19 P, EU:C:2021:172).

[5] Împotriva Hotărârii din 1 iunie 2022, Aeris Invest/Comisia și SRB (T-628/17, EU:T:2022:315) (denumită în continuare „hotărârea paralelă atacată”).

[6] Potrivit Curții, „controlul Curții are ca obiect printre altele să verifice dacă Tribunalul a răspuns corespunzător cerințelor legale la toate argumentele invocate de recurent”. Hotărârea din 11 noiembrie 2021, Autostrada Wielkopolska/Comisia și Polonia (C-933/19 P, EU:C:2021:905, punctul 50).

în mod corect dispozițiile relevante din Regulamentul privind MUR și, pe de altă parte, dacă acesta a examinat, într-o măsură suficientă, schema de rezoluție, astfel cum a fost elaborată de Comitetul unic de rezoluție (SRB) și aprobată de Comisie.

6. Criteriul pertinent de control a fost consolidat recent de Curte în hotărârea pronunțată în cauza Crédit lyonnais [7]. În cauza respectivă, Curtea a constatat că instanțele Uniunii nu trebuie să substituie decizia unei autorități a Uniunii cu propria decizie. În schimb, acestea trebuie să determine dacă această decizie nu se bazează pe fapte inexacte din punct de vedere material și că nu este afectată de nicio eroare vădită de apreciere sau de un abuz de putere [8].

7. Acest criteriu este confirmat de cerințele articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”). Caracterul efectiv al controlului jurisdicțional și garantarea dreptului la apărare impun „ca persoana interesată să poată lua cunoștință de motivele deciziei luate în privința sa fie chiar din cuprinsul deciziei, fie dintr-o comunicare a acestor motive făcută la cererea sa, fără a se aduce atingere posibilității instanței competente de a dispune ca autoritatea în cauză să comunice motivele menționate pentru a-i permite să își apere drepturile în cele mai bune condiții posibile și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să sesizeze instanța competentă, precum și pentru a-i permite pe deplin acesteia din urmă să exercite controlul legalității deciziei naționale în cauză” [9].

8. Având în vedere considerațiile care precedă, vom propune Curții să mențină cele două hotărâri atacate.

II. Evenimentele care au condus la procedura în fața Tribunalului

9. Situația de fapt relevantă pentru prezentul recurs, care este prezentată mai detaliat la punctele 25-83 din hotărârea atacată, poate fi rezumată după cum urmează.

10. Situația financiară a Banco Popular a început să se deterioreze în 2016. La 5 decembrie 2016, sesiunea executivă a SRB a adoptat un plan de rezoluție a grupului Banco Popular. Instrumentul de rezoluție preferat în planul de rezoluție din 2016 a fost instrumentul de recapitalizare internă prevăzut la articolul 27 din Regulamentul privind MUR. Cu toate acestea, planul nu a fost utilizat în rezoluția care a avut loc în cele din urmă.

11. În aprilie 2017, Banco Popular a inițiat o procedură de vânzare privată în vederea vânzării către un concurent puternic, ceea ce ar fi restabilit situația sa financiară. Data limită pentru ca potențialii cumpărători interesați de achiziționarea Banco Popular să își prezinte ofertele a fost inițial stabilită la 10 iunie 2017, apoi a fost amânată până la sfârșitul lunii iunie 2017. Prin scrisoarea din 16 mai 2017, Banco Santander SA (denumită în continuare „Banco Santander”) a informat Banco Popular că nu era în măsură să prezinte o ofertă fermă în cadrul procedurii de vânzare privată.

[7] Hotărârea din 4 mai 2023, BCE/Crédit lyonnais (C-389/21 P, EU:C:2023:368). Această abordare a fost preluată și de Tribunal în hotărârea atacată, la punctele 110-115 și în hotărârea paralelă atacată, la punctele 115-119.

[8] Hotărârea din 4 mai 2023, BCE/Crédit lyonnais (C-389/21 P, EU:C:2023:368, punctul 55).

[9] Hotărârea din 24 noiembrie 2020, Minister van Buitenlandse Zaken (C-225/19 și C-226/19, EU:C:2020:951, punctul 43 și jurisprudența citată).

12. La 23 mai 2017, președinta SRB, doamna Elke König, a acordat un interviu canalului de televiziune Bloomberg, în cadrul căruia a fost întrebată printre altele cu privire la situația Banco Popular.

13. În cursul lunii mai 2017, mai multe instituții de presă au relatat despre dificultățile întâmpinate de Banco Popular, inclusiv Reuters. Articolul publicat de Reuters arăta printre altele că, potrivit unui funcționar al Uniunii rămas anonim, unul dintre principalii supraveghetori ai băncilor în Europa avertizase funcționarii Uniunii că Banco Popular ar putea fi nevoită să intre în lichidare dacă nu reușea să găsească un cumpărător. Potrivit acestui articol, funcționarul respectiv a indicat de asemenea că președinta SRB emisese recent o „avertizare timpurie” și declarase că SRB urmărea îndeaproape procedura (referitoare la Banco Popular) în vederea unei posibile intervenții. În aceeași zi, SRB a publicat un comunicat de presă prin care contesta conținutul articolului menționat.

14. În primele zile ale lunii iunie 2017, Banco Popular s-a confruntat cu retrageri masive de lichidități.

15. La 3 iunie 2017, sesiunea executivă a SRB a adoptat Decizia SRB/EES/2017/06, adresată Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria [Fondul de restructurare ordonată a instituțiilor bancare (denumit în continuare „FROB”)], privind vânzarea Banco Popular. SRB a aprobat lansarea imediată a vânzării Banco Popular de către FROB și l-a informat pe acesta din urmă cu privire la cerințele privind vânzarea, în conformitate cu articolul 39 din Directiva 2014/59[10]. În special, SRB a însărcinat FROB să îi contacteze pe cei cinci cumpărători potențiali care fuseseră invitați să depună oferte în cadrul procedurii de vânzare privată gestionate anterior de Banco Popular. Dintre cei cinci cumpărători potențiali, doi au decis să nu participe la procesul de vânzare și unul a fost exclus de Banca Centrală Europeană (BCE) din motive prudențiale.

16. La 5 iunie 2017, SRB a adoptat o primă evaluare (denumită în continuare „evaluarea 1”), în temeiul articolului 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul privind MUR, care avea drept obiectiv stabilirea faptului că sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție Această evaluare a fost realizată de Deloitte, pe care SRB a angajat-o la 23 mai 2017 ca expert independent.

17. În dimineața zilei de 5 iunie 2017, Banco Popular a depus o primă cerere de aport urgent de lichidități (denumit în continuare „AUL”) la Banco de España (Banca Spaniei), și o a doua cerere după-amiaza, care conținea o majorare a sumei solicitate, ca urmare a unor mișcări de lichidități importante. În temeiul unei cereri a Băncii Spaniei și în urma evaluării BCE din aceeași zi a cererii privind AUL a Banco Popular, Consiliul guvernatorilor BCE nu a formulat obiecții cu privire la aportul urgent de lichidități pentru Banco Popular în perioada care se încheia la 8 iunie 2017. Banco Popular a primit o parte din acest AUL, cu toate acestea, Banca Spaniei nu a fost în măsură să furnizeze Banco Popular restul cuantumului AUL[11].

[10] Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO 2014, L 173, p. 190) (denumită în continuare „Directiva 2014/59”).

[11] Situația de fapt din speță nu menționează nicio explicație posibilă cu privire la motivele pentru care Banca Spaniei nu a putut furniza Banco Popular întregul cuantum al AUL.

18. La 6 iunie 2017, BCE a constatat că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate (denumită în continuare „situația de dificultate în care se află sau este susceptibilă de a se afla o entitate”) potrivit articolului 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul privind MUR și a comunicat această evaluare către SRB, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) al treilea paragraf din Regulamentul privind MUR [12].

19. În aceeași zi, Deloitte a prezentat SRB o a doua evaluare (denumită în continuare „evaluarea 2”), în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul privind MUR. Obiectivul evaluării 2 era acela de a estima valoarea activelor și a pasivelor Banco Popular, de a furniza o estimare cu privire la tratamentul de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, precum și de a furniza elementele care permit luarea deciziei cu privire la acțiunile și titlurile de proprietate care trebuie transferate [13].

20. La 7 iunie 2017, FROB a informat SRB că a primit o ofertă fermă de la Banco Santander în aceeași zi, la ora 3.12, prin care se oferea să cumpere acțiunile Banco Popular pentru suma de 1 EUR. FROB a propus SRB să accepte această ofertă.

21. În cadrul sesiunii sale executive din 7 iunie 2017, SRB a acceptat propunerea Banco Santander și a adoptat schema de rezoluție. A fost utilizat instrumentul de vânzare a activității [14], în temeiul căruia au fost reduse toate acțiunile existente (fonduri proprii de nivel 1 de bază) și instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar ale Banco Popular. Instrumentele de fonduri proprii de nivel 2 au fost convertite în acțiuni noi și apoi transferate către Banco Santander la prețul de 1 euro.

22. Această schemă a fost prezentată Comisiei spre aprobare la ora 5.13. La ora 6.30, printr-o decizie adresată SRB, Comisia a aprobat schema de rezoluție.

23. La 14 iunie 2018, Deloitte a transmis SRB evaluarea diferenței de tratament, prevăzută la articolul 20 alineatele (16)-(18) din Regulamentul privind MUR, realizată pentru a stabili dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență (denumită în continuare „evaluarea 3”).

24. La 17 martie 2020, SRB a adoptat Decizia SRB/EES/2020/52 [15] prin care s-a stabilit că acționarii și creditorii care fuseseră afectați de rezoluția Banco Popular nu aveau dreptul la o compensație din Fondul unic de rezoluție (FUR), în conformitate cu articolul 76 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul privind MUR [16].

[12] O versiune neconfidențială a acestei evaluări este disponibilă la adresa https://www.bankingsupervision.europa.eu/ecb/pub/pdf/ssm.2017_FOLTF_ESPOP.en.pdf?ed492d2c6735d43ab422f25ed966d712

[13] Această evaluare a estimat printre altele valoarea economică a Banco Popular la 1,3 miliarde de euro în cel mai optimist scenariu, la minus 8,2 miliarde de euro în cel mai pesimist scenariu și la minus 2 miliarde de euro pentru cea mai bună estimare.

[14] În temeiul articolului 24 din Regulamentul privind MUR.

[15] O comunicare privind această decizie a fost publicată la 20 martie 2020 în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* (JO 2020, C 91, p. 2) și este disponibilă la următoarea adresă: eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:52020XX0320(01)

[16] Această decizie a SRB a fost contestată de mai mulți foști acționari ai Banco Popular. Tribunalul a respins această acțiune în Hotărârea din 22 noiembrie 2023, Del Valle Ruíz și alții/SRB (T-302/20, T-303/20 și T-307/20, EU:T:2023:735). Hotărârea menționată nu a fost atacată cu recurs.

III. Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

25. Prin acțiunea introdusă în fața Tribunalului la 7 august 2017, reclamanții în primă instanță au formulat o acțiune având ca obiect anularea schemei de rezoluție și a aprobării Comisiei, prin care solicitau despăgubiri și anularea evaluării 2, precum și acordarea de compensații.

26. La 12 aprilie 2019, au fost admise cererile de intervenție formulate de Regatul Spaniei și de Banco Santander în susținerea concluziilor Comisiei și ale SRB.

27. Prin Ordonanța din 12 mai 2021, Tribunalul a dispus ca SRB să prezinte versiunea integrală a schemei de rezoluție, a evaluării 2, a evaluării BCE din 6 iunie 2017 potrivit căreia Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, precum și a scrisorii BCE din 18 mai 2017 către Banco Popular. Prin Ordonanța din 9 iunie 2021, Tribunalul, după consultarea acestor documente, a hotărât că ele nu erau necesare pentru soluționarea litigiului și le-a retras din dosar.

28. Tribunalul a respins în totalitate acțiunea ca fiind nefondată.

IV. Procedura în fața Curții

29. Prin recursul formulat la 11 august 2022, recurenții solicită Curții:

– anularea hotărârii atacate;

– admiterea concluziilor formulate în fața Tribunalului prin care se solicită anularea schemei de rezoluție și a aprobării Comisiei și, în consecință, obligarea Comisiei și a SRB la restituirea investițiilor lor în Banco Popular sau, cu titlu subsidiar, obligarea acestora la plata unei despăgubiri întemeiate pe răspunderea lor extracontractuală;

– obligarea Comisiei și a SRB la plata unei despăgubiri întemeiate pe răspunderea lor extracontractuală;

– anularea evaluării 2 și obligarea Comisiei și a SRB la plata unei compensații;

– obligarea Comisiei și a SRB la plata cheltuielilor de judecată aferente procedurii în primă instanță și în recurs;

– obligarea la majorarea sumelor acordate cu dobândă compensatorie începând de la 23 mai 2017 sau, în subsidiar, de la 7 iunie 2017, până la data pronunțării hotărârii, precum și cu dobânzi moratorii de la data pronunțării hotărârii, cu excepția cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri, care vor fi purtătoare de dobânzi moratorii numai de la data pronunțării hotărârii;

– acordarea beneficiului oricărei alte compensații suplimentare considerate corespunzătoare.

30. Comisia, SRB, Regatul Spaniei și Banco Santander solicită Curții:

– respingerea în întregime a recursului;

– obligarea recurenților la plata cheltuielilor de judecată aferente recursului, precum și a celor efectuate în primă instanță.

31. Banco Santander solicită în plus, în cazul în care Curtea admite recursul și decide, în conformitate cu articolul 61 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, să se pronunțe ea însăși asupra acțiunii în anulare:

– potrivit articolului 264 al doilea paragraf TFUE, limitarea domeniului de aplicare al hotărârii Curții prin confirmarea efectelor vânzării Banco Popular către Banco Santander.

V. Analiză

32. Recurenții invocă patru motive în susținerea recursului. Primul motiv se întemeiază pe faptul că hotărârea atacată interpretează și aplică în mod eronat articolul 18 din Regulamentul privind MUR. Potrivit celui de al doilea motiv, se susține că hotărârea atacată interpretează și aplică în mod eronat articolul 20 din Regulamentul privind MUR. Prin intermediul celui de al treilea motiv, recurenții solicită despăgubiri în baza anulării deciziei atacate în primă instanță, în temeiul articolului 264 TFUE. În sfârșit, al patrulea motiv invocă erori în hotărârea atacată în ceea ce privește cererea independentă de despăgubire în temeiul răspunderii extracontractuale a Uniunii Europene.

33. După cum am afirmat anterior, concluziile prezentate în prezentul recurs trebuie coroborate cu concluziile prezentate în paralel. Astfel, primul motiv al prezentului recurs este analizat la punctele 20-48 din concluziile prezentate în paralel [17], în timp ce al cincilea și al șaselea aspect al celui de al doilea motiv sunt examinate la punctele 49-86 din concluziile menționate.

34. Celelalte motive de recurs privesc, în primul rând, pretinse încălcări ale articolului 20 din Regulamentul privind MUR, pe care le vom aborda în secțiunea A. În al doilea rând, acestea privesc o cerere de despăgubiri, pe care o vom analiza în secțiunea B. În sfârșit, recurenții invocă de asemenea răspunderea extracontractuală a Uniunii, pe care o vom aborda în secțiunea C.

35. În analiza care urmează, vom explica motivele pentru care Curtea ar trebui să respingă în totalitate recursul.

A. Articolul 20 din Regulamentul privind MUR

36. Prin primele patru aspecte ale celui de al doilea motiv, recurenții susțin că Tribunalul a săvârșit erori [18] în interpretarea și aplicarea articolului 20 din Regulamentul privind MUR în raport cu diferitele evaluări ale Banco Popular. Reamintim că procedura de rezoluție a Banco Popular a presupus trei evaluări [19].

[17] În cadrul căruia recurenta din recursul paralel invocă o încălcare de către Tribunal a obligației de motivare și a articolului 47 din cartă.

[18] Punctele 279-282 și 346-425 din hotărârea atacată.

[19] A se vedea punctele 16, 19, 23 și 24 de mai sus.

37. Astfel cum a confirmat Curtea în Hotărârea Aeris Invest/SRB [20], articolul 20 din Regulamentul privind MUR se referă la două tipuri de evaluare. Prima evaluare (provizorie) este reglementată de articolul 20 alineatele (1)-(15) din Regulamentul privind MUR. Cea de a doua evaluare (definitivă) este reglementată de articolul 20 alineatele (16)-(18) din Regulamentul privind MUR și trebuie să fie realizată de o persoană independentă.

38. Curtea a constatat că evaluările 1 și 2 din cadrul rezoluției Banco Popular aparțin primei categorii, în timp ce evaluarea 3 aparține celei de a doua categorii [21].

39. În primul rând, recurenții susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare atunci când a concluzionat că evaluările 1 și 2 erau corecte, prudente și realiste, astfel cum prevede articolul 20 alineatul (1) din Regulamentul privind MUR.

40. Considerăm că Tribunalul a arătat în mod întemeiat [22] că cele două evaluări 1 și 2 erau provizorii și, prin urmare, conțineau în mod obligatoriu incertitudini sau aproximări.

41. Astfel, Tribunalul ar fi efectuat o apreciere detaliată a evaluării 2 în raport cu fiecare categorie de active, ținând seama de urgența situației reprezentate de contextul în care Deloitte efectuase evaluarea [23].

42. În sfârșit și în mod întemeiat în opinia noastră, Tribunalul s-a referit la obiectivele diferite urmărite prin evaluările 1 și 2, la momentele diferite ale elaborării lor (și la diferența în ceea ce privește informațiile disponibile) și, prin urmare, a concluzionat în mod corect că acestea nu erau contradictorii [24].

43. Prin urmare, considerăm că Tribunalul a interpretat și a aplicat în mod corect articolul 20 alineatul (1) din Regulamentul privind MUR.

44. În al doilea rând, recurenții susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare [25] atunci când a concluzionat că evaluările 1 și 2 nu au încălcat cerințele articolului 20 alineatul (5) din Regulamentul privind MUR [26].

[20] Hotărârea din 21 decembrie 2021, Aeris Invest/SRB (C-874/19 P, EU:C:2021:1040, punctele 70-71).

[21] *Ibidem*, punctul 72.

[22] Punctele 294, 347 și 357 din hotărârea atacată.

[23] Curtea a statuat că „gradul de precizie a motivării unei decizii trebuie să fie proporțional cu posibilitățile materiale și cu condițiile tehnice și de timp în care aceasta trebuie adoptată”. Hotărârea din 6 noiembrie 2012, Éditions Odile Jacob/Comisia (C-551/10 P, EU:C:2012:681, punctul 48 și jurisprudența citată).

[24] A se vedea de asemenea analiza întreprinsă în concluziile prezentate în paralel cu privire la evaluări și la obligația de motivare, punctele 54-70.

[25] Punctele 286-304 din hotărârea atacată.

[26] În conformitate cu articolul 20 alineatul (5) din Regulamentul privind MUR, evaluarea vizează următoarele: „(a) să fundamenteze stabilirea faptului că s-au îndeplinit condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție sau condițiile de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital; (b) în cazul în care sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, să fundamenteze decizia de stabilire a măsurilor de rezoluție adecvate care trebuie luate în legătură cu entitatea menționată la articolul 2; (c) în cazul în care este exercitată competența de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante, să fundamenteze decizia privind amploarea anulării sau diluării instrumentelor de proprietate, precum și amploarea reducerii valorii sau a conversiei instrumentelor de capital relevante; […] (f) în cazul în care se aplică instrumentul de vânzare a activității, să fundamenteze decizia privind activele, drepturile, pasivele sau instrumentele de proprietate care urmează să fie transferate și să fundamenteze interpretarea pe care comitetul o dă condițiilor comerciale în sensul articolului 24 alineatul (2) litera (b); (g) în toate situațiile, garantarea faptului că eventualele pierderi aferente activelor entității menționate la articolul 2 sunt pe deplin luate în considerare în momentul aplicării instrumentelor de rezoluție sau al exercitării competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante.”

45. În ceea ce privește obiectivul prevăzut la articolul 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul privind MUR, Tribunalul a constatat că, în cadrul evaluării 1, SRB a analizat acest obiectiv și a stabilit dacă erau îndeplinite condițiile de rezoluție prevăzute la articolul 18 alineatul (1) litera (a) din acest regulament [27]. Nu există niciun element în argumentele recurenților care să repună în discuție temeinicia analizei Tribunalului.

46. Tribunalul a analizat, de asemenea, în mod corect, conformitatea evaluării 2 cu obiectivele prevăzute la articolul 20 alineatul (5) literele (b), (f) și (g) din Regulamentul privind MUR, având în vedere că, în evaluarea menționată, Deloitte a făcut referire la aceleași obiective în esență, citând articolul 36 alineatul (4) literele (b), (f) și (g) din Directiva 2014/59 [28].

47. Recurenții arată în mod întemeiat că Tribunalul a afirmat în mod eronat, la punctul 298 din hotărârea atacată, că nu a fost prezentat niciun argument specific în ceea ce privește obiectivul prevăzut de articolul 20 alineatul (5) litera (c) din Regulamentul privind MUR [29].

48. Cu toate acestea, Tribunalul s-a referit în mod întemeiat la articolul 20 alineatul (10) din Regulamentul privind MUR, potrivit căruia evaluarea provizorie „respectă cerințele prevăzute la alineatul (4) și, pe cât este posibil în mod rezonabil având în vedere situația dată, cerințele prevăzute la alineatele (1), (7) și (9)”. Această dispoziție nu menționează articolul 20 alineatul (5). În plus, Tribunalul a indicat de asemenea în mod întemeiat că articolul 20 alineatul (11) din Regulamentul privind MUR este relevant, deoarece prevede că o evaluare care nu respectă toate cerințele prevăzute la articolul 20 alineatul (5) este considerată provizorie, astfel cum au fost evaluările 1 și 2.

49. Prin urmare, considerăm că Tribunalul nu a săvârșit o eroare în interpretarea articolului 20 alineatul (5) din Regulamentul privind MUR.

50. În al treilea rând, recurenții susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare atunci când a concluzionat că evaluarea 2 nu a încălcat cerințele articolului 20 alineatele (7) și (9) din Regulamentul privind MUR.

51. Tribunalul a constatat că articolul 20 alineatul (10) din Regulamentul privind MUR, care vizează evaluările provizorii, prevede că cerințele prevăzute la alineatele (1), (7) și (9) ale articolului 20 trebuie respectate „pe cât este posibil în mod rezonabil” având în vedere situația dată [30].

52. „Pe cât este posibil în mod rezonabil”, în opinia noastră, include astfel în mod corect evaluarea efectuată mai degrabă pe o bază consolidată, decât una referitoare la fiecare entitate din grupul Banco Popular, ceea ce, după cum a arătat în mod întemeiat Tribunalul, nu este o cerință impusă de articolul 20 alineatul (7) din Regulamentul privind MUR [31].

[27] Punctele 292 și 293 din hotărârea atacată.

[28] Punctele 300 și 301 din hotărârea atacată.

[29] Aceștia fac trimitere la punctele 61-66 din memoriul lor în replică în primă instanță, unde este abordat, într-adevăr, acest obiectiv.

[30] Punctul 414 din hotărârea atacată.

[31] Punctul 415 din hotărârea atacată.

53. De asemenea, Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare atunci când a concluzionat că evaluarea 2 este conformă cu articolul 20 alineatul (9) din Regulamentul privind MUR fără a include repartizarea creditorilor pe categorii, dat fiind faptul că aceste informații nu au devenit disponibile până la evaluarea 3 [32].

54. În al patrulea rând, recurenții susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare în interpretarea și aplicarea articolului 20 alineatele (10) și (11) din Regulamentul privind MUR în ceea ce privește evaluarea 2. Aceștia susțin că, din cauza faptului că evaluarea 2 [care era provizorie în conformitate cu articolul 20 alineatul (10) din Regulamentul privind MUR] nu a fost urmată de o evaluare definitivă *ex post* [cu încălcarea articolului 20 alineatul (11) a doua teză din Regulamentul privind MUR], schema de rezoluție care s-a bazat pe o astfel de evaluare provizorie este nevalidă.

55. SRB a confirmat, ca răspuns la întrebările scrise adresate de Tribunal, că nu va efectua o evaluare definitivă *ex post*, întrucât aceasta nu ar avea nicio utilitate practică în temeiul articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul privind MUR [33].

56. Tribunalul s-a întemeiat pe articolul 20 alineatul (13) din Regulamentul privind MUR, care prevede că „o evaluare provizorie efectuată în conformitate cu alineatele (10) și (11) reprezintă un temei valabil pentru decizia comitetului de a lua măsuri de rezoluție”, pentru a concluziona că lipsa unei evaluări *ex post* nu afectează legalitatea schemei de rezoluție [34]. Tribunalul a constatat de asemenea că o evaluare care ar fi fost efectuată *ulterior* adoptării schemei de rezoluție și aprobării ei de către Comisie nu poate afecta legalitatea acestei scheme sau a acestei aprobări [35].

57. Având în vedere aprecierile Curții formulate în hotărârea pronunțată în cauza Aeris Invest/SRB [36], considerăm că Tribunalul a interpretat și a aplicat în mod corect articolul 20 alineatele (10) și (11) din Regulamentul privind MUR.

58. În concluzie, propunem Curții să respingă ca nefondate primele patru aspecte ale celui de al doilea motiv.

B. Cererea în despăgubire

59. În cadrul celui de al treilea motiv de recurs, recurenții se limitează să precizeze, într-un singur paragraf, că își mențin argumentele referitoare la cererea de despăgubiri.

60. Cu toate că indică punctele relevante din hotărârea paralelă atacată, recurenții se referă doar în general la cererea lor de despăgubiri și la articolul 264 TFUE, fără a preciza eroarea pretins săvârșită de Tribunal [37].

[32] Punctele 421 și 422 din hotărârea atacată.

[33] SRB a arătat de asemenea că nu s-ar aplica prezentei acțiuni de rezoluție o funcție compensatorie a unei astfel de evaluări *ex post* în temeiul articolului 20 alineatul (12) din Regulamentul privind MUR. Curtea a confirmat în Hotărârea din 21 decembrie 2021, Aeris Invest/SRB (C-874/19 P, EU:C:2021:1040, punctele 80-82) că articolul 20 alineatul (12) din Regulamentul privind MUR nu se aplică instrumentului de vânzare a activității.

[34] Punctul 280 din hotărârea atacată.

[35] Făcând trimitere la Hotărârea din 3 septembrie 2015, Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Comisia (C-398/13 P, EU:C:2015:535, punctul 22 și jurisprudența citată), punctele 281 și 282 din hotărârea atacată.

[36] Hotărârea din 21 decembrie 2021, Aeris Invest/SRB (C-874/19 P, EU:C:2021:1040).

[37] Ceea ce trebuie considerat inadmisibil în urma pronunțării Hotărârii Curții din 28 aprilie 2022, Changmao Biochemical Engineering/Comisia (C-666/19 P, EU:C:2022:323, punctele 187-189). În plus, „nu îndeplinește această cerință recursul care nu cuprinde nicio argumentație prin care să se urmărească în mod specific identificarea erorii de drept care ar vicia hotărârea sau ordonanța în discuție”. Hotărârea din 14 octombrie 2021, NRW.Bank/SRB (C-662/19 P, EU:C:2021:846, punctul 36).

61. În temeiul unei jurisprudențe constante a Curții, din articolul 256 alineatul (1) al doilea paragraf TFUE, din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, precum și din articolul 168 alineatul (1) litera (d) și din articolul 169 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții rezultă că un recurs trebuie să identifice cu precizie elementele criticate din hotărârea a cărei anulare se solicită, precum și argumentele de drept care susțin în mod concret această cerere [38].

62. Prin urmare, sugerăm Curții să declare acest motiv ca fiind vădit inadmisibil.

C. Răspunderea extracontractuală a Uniunii

63. Prin intermediul celui de al patrulea motiv de recurs, recurenții invocă două argumente. În primul rând, aceștia susțin că Tribunalul nu a stabilit încălcarea de către SRB a obligației de confidențialitate prevăzută la articolul 88 din Regulamentul privind MUR și la articolul 339 TFUE. Încălcarea se referă la interviul pe care președinta SRB, doamna König, l-a acordat Bloomberg la 23 mai 2017 și la pretinsa scurgere de informații publicate de diferite organe de presă [39]. Ei susțin de asemenea că SRB și Comisia și-au încălcat obligația de confidențialitate prin faptul că au avut o atitudine pasivă și nu au efectuat o investigație internă cu privire la presupusele scurgeri de informații care au fost publicate de Reuters într-un articol.

64. În al doilea rând, recurenții susțin că Tribunalul a constatat în mod eronat inadmisibilitatea contestației formulate de aceștia împotriva evaluării 2 și a cererii în despăgubire care rezultă din aceasta.

65. În ceea ce privește primul argument, recurenții arată că informația potrivit căreia Banco Popular se afla sub supraveghere era în sine confidențială, contrar celor statuate de Tribunal la punctul 613 din hotărârea atacată.

66. Considerentul (116) al Regulamentului privind MUR menționează informațiile care pot fi considerate confidențiale: informațiile privind conținutul și detaliile planurilor de rezoluție, precum și rezultatele eventualelor evaluări ale acestor planuri și toate informațiile furnizate în legătură cu o decizie înainte de a fi luată, indiferent dacă privesc îndeplinirea condițiilor pentru declanșarea procedurii de rezoluție ori utilizarea unui instrument specific sau a unei eventuale măsuri în cursul procedurii.

67. Tribunalul a examinat informațiile pe care președinta SRB le-a comunicat în cadrul interviului. Mai precis, aceasta a declarat următoarele: „Nu vorbesc niciodată despre bănci în mod individual. Există mai mult de o bancă pe ecranul nostru radar și, bineînțeles, Banco Popular este de asemenea un caz pe care îl supraveghem, însă nu este singurul” [40].

[38] Hotărârea din 21 octombrie 2020, BCE/Estate of Espírito Santo Financial Group (C-396/19 P, EU:C:2020:845, punctul 24 și jurisprudența citată).

[39] Tribunalul și-a limitat analiza la interviul cu Bloomberg și la articolul publicat de Reuters, dat fiind că reclamanții în primă instanță nu au menționat alte pretinse scurgeri de informații din partea SRB. Punctul 610 din hotărârea atacată.

[40] Punctul 612 din hotărârea atacată.

68. Tribunalul a constatat că aceste afirmații aveau un caracter general și că „informația potrivit căreia Banco Popular, ca instituție de credit care intră sub incidența mecanismului unic de supraveghere, este «supravegheată» nu este confidențială”[41]. Tribunalul a adăugat că informația potrivit căreia Banco Popular făcuse obiectul unei inspecții a BCE era deja publică[42].

69. Considerăm că Tribunalul a statuat în mod întemeiat că declarațiile președintei SRB erau suficient de generale pentru a nu divulga informația potrivit căreia Banco Popular se afla în procesul de a stabili dacă îndeplinea condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție, informație care ar avea caracter confidențial potrivit considerentului (116) al Regulamentului privind MUR.

70. În ceea ce privește articolul Reuters, Tribunalul a constatat, la punctele 619-643 din hotărârea atacată, că nu s-a stabilit că un angajat al SRB s-a aflat la originea scurgerilor de informații și că lipsa de acțiune a SRB prin negarea informațiilor care au făcut obiectul scurgerii de informații nu a dovedit responsabilitatea acestei instituții pentru scurgerea de informații.

71. În plus, la punctul 623 din hotărârea atacată, Tribunalul a arătat în mod întemeiat că reclamanții în primă instanță „nu [au precizat] ce informații conținute în acest articol ar fi [fost] confidențiale și nici în ce măsură divulgarea lor ar constitui o încălcare a cerințelor privind secretul profesional ale SRB sau ale Comisiei”.

72. Mai mult, Tribunalul a arătat, la punctul 625 din hotărârea atacată, că SRB publicase un comunicat de presă care dezmințea interpretarea extensivă pe care articolul Reuters a dat-o interviului oferit de președinta SRB.

73. În plus, Tribunalul s-a referit, la punctele 628-632 din hotărârea atacată, la alte informații din domeniul public, care demonstrau că articolul Reuters nu divulga nicio informație confidențială.

74. În sfârșit, Tribunalul a constatat, la punctul 637 din hotărârea atacată, că reclamanții în primă instanță nu au dovedit afirmația potrivit căreia un membru al personalului SRB sau un funcționar al Comisiei ar fi divulgat informațiile către Reuters, din moment ce nu au prezentat niciun element de probă în acest scop.

75. Recurenții susțin de asemenea că Tribunalul a apreciat în mod eronat o serie de fapte, fără a argumenta însă că erau denaturate. Este vorba despre compararea faptelor stabilite cu ocazia interviului cu Bloomberg cu cele menționate în articolul Reuters, precum și despre pretinsele scurgeri de informații către autoritățile administrative spaniole.

76. Considerăm că aceste argumente sunt inadmisibile, întrucât Curtea nu are competența de a stabili faptele sau de a examina probe, cu excepția cazului în care recurenții ar susține că Tribunalul a denaturat faptele și că o astfel de denaturare reiese în mod evident din înscrisurile aflate la dosarul Curții[43].

41 *Ibidem*, punctul 613.

42 *Ibidem*, punctul 614.

43 Hotărârea din 2 septembrie 2010, Comisia/Deutsche Post (C-399/08 P, EU:C:2010:481, punctul 63); Hotărârea din 29 octombrie 2015, Comisia/ANKO (C-78/14 P, EU:C:2015:732, punctul 54).

77. În plus, partea care invocă o denaturare trebuie să indice cu precizie elementele care ar fi fost denaturate de Tribunal și să demonstreze erorile de analiză care, în opinia sa, ar fi condus Tribunalul la această denaturare [44].

78. Astfel, recurenții se limitează să califice faptele care au făcut deja obiectul aprecierii de către Tribunal, fără a demonstra că această instanță a denaturat elementele de probă.

79. Prin urmare, considerăm că Tribunalul a stabilit în mod întemeiat că SRB și Comisia nu și-au încălcat obligația de confidențialitate care le revine în temeiul articolului 88 din Regulamentul privind MUR și al articolului 339 TFUE.

80. În ipoteza în care Curtea ar constata contrariul, trebuie abordată pretinsa legătură de cauzalitate dintre această încălcare și prejudiciul cauzat recurenților.

81. Recurenții susțin că Tribunalul a statuat în mod eronat, la punctele 653-674 din hotărârea atacată, că nu exista o legătură de cauzalitate între încălcarea obligației de confidențialitate și declanșarea procedurii de rezoluție a Banco Popular.

82. Considerăm că Tribunalul a subliniat în mod întemeiat că problemele de lichiditate ale Banco Popular erau grave înainte ca interviul să aibă loc la 23 mai 2017 și că această criză de lichiditate a Banco Popular a fost cauzată de numeroși factori care își au originea în rezultatele financiare slabe ale băncii anunțate în lunile februarie și aprilie 2017.

83. Făcând trimitere la jurisprudența referitoare la legătura de cauzalitate, considerăm că Tribunalul a concluzionat în mod întemeiat că reclamanții în primă instanță nu au stabilit o legătură suficient de directă între prejudiciu și comportamentul imputat, acesta din urmă trebuind să constituie cauza determinantă a prejudiciului [45].

84. Prin urmare, considerăm că primul aspect al celui de al patrulea motiv trebuie respins.

85. În ceea ce privește al doilea argument, Tribunalul a făcut trimitere la articolul 20 alineatul (15) din Regulamentul privind MUR [46] și a concluzionat că o contestație formulată împotriva evaluării 2 nu poate face obiectul unei acțiuni independente [47].

86. Tribunalul a considerat de asemenea inadmisibilă cererea de despăgubire a recurenților, întrucât Regulamentul privind MUR nu prevede posibilitatea de a solicita despăgubiri și nici reclamanții în primă instanță nu au precizat întinderea exactă a prejudiciului suferit sau cuantumul exact al reparației solicitate. Tribunalul și-a susținut această concluzie subliniind că reclamanții în primă instanță nu și-au structurat cererea în ceea ce privește condițiile de angajare a răspunderii extracontractuale a Uniunii în sensul articolului 340 TFUE [48].

87. Prin urmare, propunem Curții să mențină constatările Tribunalului referitoare la al doilea aspect al celui de al patrulea motiv.

[44] Hotărârea din 10 noiembrie 2022, Comisia/Valencia Club de Fútbol (C-211/20 P, EU:C:2022:862, punctul 55).

[45] Punctul 655 din hotărârea atacată, care face trimitere la Hotărârea din 11 iulie 2019, BP/FRA (T-838/16, EU:T:2019:494, punctul 217 și jurisprudența citată).

[46] „Evaluarea face parte integrală din decizia de a aplica un instrument de rezoluție sau de a exercita o competență de rezoluție sau din decizia privind exercitarea competenței privind reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital. Evaluarea în sine nu face obiectul unui drept de apel separat, dar poate face obiectul unei căi de atac împreună cu decizia [SRB].”

[47] Punctele 680-682 din hotărârea atacată.

[48] Punctele 685, 689 și 697 din hotărârea atacată.

VI. Concluzie

88. Având în vedere cele menționate anterior, propunem Curții:

– respingerea recursului;

– obligarea recurenților la plata cheltuielilor de judecată.